

udtale sig om Sagen. Den er vistnok ikke i nogen Henseende betænkelig, og naar man ser, med hvilken Lethed man giver Expropriationstilladelse til Foretagender, som ere til Fordel for de rige Folk i Landet, saa kan man ogsaa meget gjerne engang gjøre en lille Indrymmelse i den Retning, som her er foreslaaet, hvilket for Øvrigt kun er en Tilladelse for Kommunerne, men ganske vist af Hensyn til de mere uheldig Stillede. Jeg fastholder altsaa Anbefalingen af Forslaget.

Da ikke flere begjærede Ordet, var Forhandlingens sluttet, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Dvergang til anden Behandling

vedtoges enstemmig med 70 Stemmer.

Ændringsforslag til Sagens 2den Behandling indkaldtes til Torsdag Middag Kl. 1.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Forandring af Bestemmelserne i Danske Lovs 2—23—11 m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1971 ff.).

Winther: Dette Lovforslag har i det Mindste tre Gange været til første Behandling her i Thinget. Ifjor blev der nedsat et Udvalg til at behandle Sagen, med dette Udvalg kunde ikke fuldende sit Arbejde, da det manglede visse Oplysninger, som det maatte indhente hos Regjeringen. Jeg tillader mig at tro, at der er mange Oplysninger, som ere yderst vanskelige at tilveiebringe for en privat Mand, og naar man altsaa ikke selv har tilveiebragt dem iforveien, men henvender sig til Regjeringen derom, saa ligger dette tilbøielig deri, at det i visse Tilfælde er saa at sige umuligt at skaffe dem eller i alt Fald at skaffe dem med en saadan Bestemthed, at man derpaa kunde bygge videre. Dette siger jeg i Anledning af en Bemærkning, som jeg for lidet siden hørte fra et æret Medlem. Man henvendte sig altsaa til Indenrigsministeren i en Skrivelse, hvori man bad om at faae visse Forhold oplyste. Det trak meget længe ud, inden man fik Svar herpaa, og da Svaret kom, gik det ud paa, at Indenrigsministeren havde oversendt Skrivelsen til Kirke- og Undervisningsministeriet, men at dette ikke siden havde ladet høre fra sig, og Udvalget har heller ikke hørt Noget deraf. Jeg anser det for unyttigt i Dag at gaa videre ind paa denne Sags Behandling, da de samme Grunde, som gjorde, at man ikke kunde fuldende Behandlingen deraf ifjor, endnu foreligge, og det eneste Udbytte, som jeg kunde tænke mig af Forhandlingens i Dag, vilde da være, om den høitærede Indenrigsminister eller den høitærede Kirke- og

Undervisningsminister — hvem det nu skal være — skulde kunne meddele os nogle af de Oplysninger, som man ønskede i den omtalte Skrivelse. Maaſte vi kunne være saa heldige, at der vises os den samme venlige Imbøvelsen med Hensyn til dette Forslag, som jeg er taknemmelig for er bleven vist med Hensyn til det foregaaende Lovforslag. Da vi altsaa ikke kunne fremme denne Sag videre, anser jeg det for unyttigt at gaa til yderligere Forhandling derom i Dag, og jeg skal derfor ikke udtale mig videre derom.

Sindenburg: Det hedder i nærværende Lovs § 1: „Den Pligt, som ved danske Lovs 2—23—11 er paalagt Gjæerne af Jorder, hidvørende fra hidtil tiendefri Sædegaarde, at de skulde holde deres Tjenere, Brugere af tiendeplichtige Jorder, til at tiende retfærdigen, ophæves fra 1ste April 1876.“ Læser man invidertid det paagjældende Lovsted efter, saa ses det, at der ikke staar det deri, som man skulde tro efter Ordene i dette Lovforslags § 1. Det hedder ikke i Lovens, at en saadan Forpligtelse som den, der omtales i Lovudkastets § 1, er paalagt Gjæerne af Jord, hidvørende fra hidtilvørende tiendefri Sædegaarde, men det hedder: „De Sædegaarde, som hidindtil have været fri for Tiende at give, skulde herefter nyde samme Frihed, i hvo dem og eje og beside paa det Gjærmændene skulde holde deris Tjenere til at tiende retfærdigen.“ Det er aldeles klart, at det kun er Sædegaardseierne selv, men paa ingen Maade Parcel-lister, som ere bleune Gjæere af Jord, hidvørende fra tiendefri Sædegaarde, som have en saadan Forpligtelse som den, der er omtalt i Art. 11; men dette skulde man tro efter Lovudkastets § 1. Dernæst hedder det i sidste Punktum af § 1: „Fra samme Tid bortfalder den ved samme Lovbud nævnte Jorderis Gjæere paalagte Forpligtelse (eller Recognition for samme) at yde Bidrag til Underholdning af Sognepræsterne i de Sogne, i hvilke Jorderne ere beliggende, lige med de tiendeydende Sognefolk.“ Men noget Saadant staar heller ikke i Lovens 2—23—11; thi der staar: „Dog skulde de deris Sognepræster fyldestgjøre for deris Image og Tjeneste; Li Sognepræsterne ere deris Løn værde og ikke meere pligtige at tiene dem til forgovis end andre deris Sognefolk.“ Det er nu allerede efter min Mening i og for sig ikke rigtigt, at man i een Lov henviſer til en anden, og siger: i denne Lov staar det og det, medens det ikke forholder sig saa, og medens der i den ældre Lov staar noget Andet. Invidertid kunde man jo sige, at det er en Redaktion, og jeg vil heller ikke lægge nogen særlig Bægt herpaa; men derimod vil jeg lægge Bægt paa, at den hele Fremstilling af den ældre Lovgivning, som § 1 giver, er urigtig, thi som jeg allerede har tilladt mig at bemærke, der er ikke Tale om, at den Mand, som eier en lille Gaard, der er tiendefri, fordi Jorden oprindeligt har hørt